

Elke generatie heeft zijn boemannen.

In de jaren '50 was het de vetkuif, in de jaren '80 de gabber, en nu het pubermeisje met een telefoon en een attitude.

Maar we zijn vergeten dat ook wij ooit op straathoecken hingen, niet omdat we niets te doen hadden — maar omdat dat nog gratis was.

We zeggen: “Waar zijn de ouders?”

Maar eerlijk: die zitten waarschijnlijk net als hun kinderen op een scherm te scrollen, alleen met andere zorgen in de feed.

Vroeger zeiden we: het komt wel goed, ze worden vanzelf volwassen.

Nu lijkt het meer: het komt wel online.

Ja, er is geweld, er zijn steekincidenten, er is verharding.

Maar misschien is dat niet alleen het verhaal van de jeugd — misschien is het het verhaal van een samenleving die zelf het overzicht kwijt is.

We voeden jongeren op met het idee dat ze “iets moeten worden”, maar vergeten te vertellen dat mens zijn ook een optie is.

De ironie is: die jongeren zoeken vaak precies wat wij verloren zijn.

Aandacht, richting, een beetje betekenis.

En we noemen dat dan “onrust”.

Misschien is het gewoon de echo van onze eigen stilte.

Is het nu naast alle nare zaken in de buitenlandse nu ook uit de hand aan het lopen in het eigen land met ons zo op het eerste gezicht rustige leven? Naast de volwassen criminelen komen nu steeds vaker en steeds jongere mensen negatief in het nieuws.

Er worden helaas nog steeds vrouwen en meisjes vermoord en er wordt nog steeds ingebroken en er worden nog steeds ouderen van hun spullen en betaalpassen afgeholpen. Maar wat de laatste weken in het nieuws verschijnt is de volgende uitwas van de invloed van allerlei websites die te veel erge zaken laten zien of die mensen er toe brengen om ook zoiets te gaan doen.

Dan heb ik het over de steekincidenten, de uithalingen van drugs in havens en de gewelddadige berovingen van leeftijdsgenoten, die van hun fiets of fiets met hulpmotor worden geduwd en geslagen en beroofd. En om de jongeren die elkaar te lijf gaan in Ridderkerk, Beverwijk, Scheveningen en waar nog meer. Veel jonge jongeren voelen zich een heel heertje en soms een dametje als je met een wapen naar school gaat of op straat in je vrije tijd probeert om door een laffe of afschuwelijke daad zelfs zelf in een onvrije situatie kunt belanden als bv. een jeugdgevangenis en dat je een strafblad opbouwt waardoor je geen goede toekomst meer voor ogen kan zien.

Een centrale vraag is steeds. Waar zijn de ouders van die gewelddadige jongeren?

Weten die wat kindlief buitenshuis uitvreet als ze niet te veel thuis willen zitten.

Want het was voor de misdaad ontstond toch zo'n lieve jongen. De vader kan wel tig keer melden dat zoonlief moet gaan leren of niet te veel geld moet uitgeven.

Maar er is een ander en intenser contact nodig. En hoe doe je dat dan als ouder?

Ga er over praten met andere ouders, hulpverleners en dan krijgen die losgeslagen jongeren meer op hun eigen bordje en komen ze er hopelijk bijtijds achter en tot een inzicht dat een ander leven met minder geweld en minder geld ook veel leuker kan zijn. We hopen dat de maatschappij weer wat rustiger wordt.

Daar is dan wel het vaak nog echt wel aanwezige verstand voor nodig.

Dit delen:

[Share op Facebook \(Opent in een nieuw venster\)](#) Facebook

[Delen op X \(Opent in een nieuw venster\)](#) X